

INGE SPAAN

NOOIT

MEER

THUIS

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Inge Spaan

Omslagontwerp: Margo Togni

Omslagbeeld: © Magdalena Russocka/Trevillion Images

Foto auteur: © Vanessa Wassink

Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1212 4

ISBN 978 94 027 6809 1 (e-book)

NUR 305

Eerste druk mei 2023

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

Ik wil naar huis!

Heel even wankel ik als ik een stap naar achteren zet.

‘Wat denk je zelf?’

Ik weet niet wat ik moet antwoorden, dus ik reageer gewoon niet. Zal ik me omdraaien en weglopen? Ik haal mijn schouders op en kijk naar beneden. Met de voorkant van mijn schoen veeg ik over de grond, zomaar, want er ligt helemaal niets wat ik aan de kant wil schuiven.

‘Nou?’

Misschien kan ik het beste doen alsof het een grapje is. Ik lach, maar het voelt gek, niet zoals ik normaal lach. De afstand tussen ons wordt steeds kleiner, en dat wil ik helemaal niet, maar ik durf ook niet achterom te kijken om te zien hoe ver ik nog naar achteren kan. Opnieuw word ik vastgepakt, deze keer harder en het doet pijn. ‘Niet doen!’

De ogen die me aankijken staan heel raar. Aan de ene kant boos, maar ook alsof ze me uitlachen, of misschien kijken ze gemeen. Ik vind ze eng. Ik zou wel weg willen lopen, alleen lukt dat helemaal niet. Het lijkt net alsof mijn benen het niet meer doen, alsof ze van beton zijn.

‘Au!’ Ik had de duw niet verwacht en verlies mijn evenwicht.

‘Rotkind!’

De stenen ondergrond onder mijn billen is nat en koud, en al heel snel merk ik dat mijn onderbroek ook nat wordt.

‘Kom overeind!’ Ik word omhooggesleurd en moet wel blijven staan. Ik hou mijn handen op mijn oren zodat ik niet kan horen wat er naar mijn hoofd wordt geslingerd. Was ik maar thuis gebleven. Weet iemand dat ik hier ben? Waarom is er niemand in de buurt? Iemand moet me helpen, ik kan dit niet alleen!

Ik zeg niets, maar toch wordt het geschreeuw erger. Het lukt bijna niet meer om hard genoeg op mijn oren te duwen. Ik kan nu toch niets verkeerd hebben gezegd? Het liefst zou ik willen verdwijnen, gewoon oplossen in het niets, en als ik dan weer terugkom, dan is dit voorbij.

Vroeger zei mijn oma weleens dat het helpt om heel hard aan iets leuks te denken als je in een vervelende situatie zit, maar ik geloof niet dat het helpt op een moment als dit. Toch knijp ik mijn ogen dicht. Als ik thuis ben, dan ga ik in mijn pyjama op de bank zitten en dan ga ik televisie kijken en dan...

‘...nooit meer...’

Die twee woorden hoor ik toch, zelfs met mijn handen op mijn oren, en nu zou ik willen dat ik de rest ook had gehoord. Wat is nooit meer? Toch niet... Toch niet dat ik nooit meer naar huis ga? Laten ze mij nooit meer gaan? Kom ik nooit meer thuis? Is dat wat er zojuist is gezegd?

Nu zijn het twee handen die duwen, op elke schouder één. Ze schudden me heen en weer, rammelen met mijn bovenlijf. Niets zeggen, niet huilen. Ik moet het niet nog erger maken. Ik klem mijn lippen op elkaar, mijn hoofd schudt mee, en dan word ik zo hard geduwd dat ik achteroverval.

Ik schreeuw heel hard. Mijn hoofd doet heel erg pijn, en daardoor lukt het niet meer om mijn lippen op elkaar te houden.

Mijn wangen voelen ook nat, maar dat is anders dan mijn onderbroek. Het komt doordat ik huil.

Opeens ben ik heel duizelig. Ik probeer aan mijn hoofd te voelen. Zou het bloeden? Ik kan de plek niet vinden waar de ergste pijn zit. Ik ben de weg kwijt. De duizeligheid wordt erger. Ik probeer mijn ogen open te doen, maar dat lukt ook niet, of misschien lukt het wel maar zie ik gewoon niets meer. Ik weet het niet. Ergens hoor ik mijn naam roepen. Nog een keer. Wat willen ze van me? Ik wil naar huis, denk ik als laatste.

1

VORIGE MAAND - MAANDAG 29 AUGUSTUS

NICOLINE

In theorie zou ik nu niet op het schoolplein hoeven staan. Tessa zou gemakkelijk alleen naar huis kunnen komen, maar het is haar eerste dag in groep 7. De eerste dag na de zomervakantie, met dit jaar ook nog eens een nieuwe klas. Een klein beetje nieuw dan, want onze basisschool in Malendorp fuseert met een andere, kleinere school uit een naastgelegen dorp. Die school telde nog slechts drieënveertig leerlingen, en die zijn nu verdeeld over de verschillende klassen van De Spoorzoeker.

Ik ben vroeg, zoals meestal als ik ergens op een bepaalde tijd moet zijn, en loop naar een plek in de zon, ver genoeg bij de moeder van Kjeld vandaan. Een lief mens, hoor, daar niet van, maar als ze eenmaal begint te praten, heeft ze alle tijd en ben je nog lang niet klaar. En daarbij... Nou ja, ze is gewoon niet mijn type. Deze plek is prima. Mijn gezicht hou ik naar boven gericht om de warmte op mijn huid bewust te ervaren. Ik veeg een eigenwijze pluk haar van mijn voorhoofd en sluit mijn ogen.

Slechts enkele minuten later maakt het geluid van joelende kinderen dat ik mijn ogen weer open en mijn aandacht op de hoofdingang van de school richt. Aan deze kant van het gebouw gaan alleen de groepen 5 tot en met 8 naar buiten. De

onderbouw heeft een ingang aan de andere kant. Ik herken nog geen kinderen uit Tessa's klas en kijk met een glimlach naar het enthousiaste gestuiter dat de school uit komt. Bij de deur verschijnt ook een aantal leerkrachten. Zouden ze blij zijn dat de eerste schooldag er weer op zit? Mijn blik kruist die van Cathelijne, Tessa's leerkracht dit jaar. Als ze mij duidelijk herkent, komt ze naar me toe. In gedachten begin ik al excuses te verzinnen. Ik ben de afgelopen twee jaren al klassenouder geweest, en aangezien ik aan een nieuwe opleiding wil beginnen, heb ik me voorgenomen de beurt dit jaar echt aan iemand anders te laten. Ik weet wel dat het lastig is om iemand te vinden, en er is altijd een tekort aan vrijwilligers, maar dit jaar echt liever niet.

'Nicoline! Hebben jullie een fijne vakantie gehad?'

Ik knik en vertel kort over de stacaravan op de camping in Noord-Holland die we een weekje hebben gehuurd. Waarschijnlijk heeft Tessa in de klas hetzelfde verteld. 'En jij?'

Ze knikt enthousiast. 'Heerlijk! Meestal ga ik in de zomervakantie een weekje naar de zon, maar nu ben ik met een vriendin ruim twee weken naar Zuid-Frankrijk geweest. Ik ben nog nooit zo uitgerust aan een nieuw schooljaar begonnen.'

Ze ziet er inderdaad stralend uit, met haar gebruinde gezicht en haar lange haar nog blonder dan normaal. Een fractie van een seconde bedenk ik dat niemand dat van mij zal denken, met mijn korte bruine haar dat alle kanten op springt en mijn gezicht dat de laatste jaren nauwelijks make-up heeft gezien.

'Maar wat ik je eigenlijk wil vragen...'

Ah, daar komt het. Ik twijfel of ik haar het woord zal laten uitspreken of meteen zal zeggen dat ik dit jaar echt geen klassenouder kan zijn.

'De projectweek in oktober -'

'Projectweek?' onderbreek ik haar. 'Ik dacht dat je zou vragen

of ik klassenouder wilde zijn dit schooljaar.’ Ik probeer mijn opluchting te verbergen. ‘Dit klinkt beter.’

Cathelijne schudt haar hoofd. ‘Rianne is klassenouder, de moeder van Kjeld.’

‘Daar heb je een goede aan,’ reageer ik veel te snel. ‘Ik bedoel, zij kent iedereen volgens mij, dus dan komt het vast goed.’

Cathelijne lijkt mijn uitleg volkomen logisch te vinden. ‘Ja, fijn dat zij dat wil doen. De projectweek is minder werk, hoor. Die is elk jaar in oktober, gekoppeld aan het dorpsfeest.’

Ik luister naar haar toelichting terwijl ik tegelijkertijd de hoofdingang in de gaten hou. Tessa zal zo toch wel naar buiten komen? Af en toe knik en hum ik instemmend. Ik woon al sinds mijn jeugd in Malendorp en weet uiteraard dat elk jaar het dorpsfeest wordt georganiseerd in het weekend dat de wintertijd ingaat. Het feest op de zaterdagavond duurt tot in de late uurtjes, en als ik mijn man mag geloven, kan de hoeveelheid bier die wordt gedronken gemakkelijk concurreren met het aantal liters dat er tijdens de kermis in het voorjaar doorheen gaat.

‘We zoeken iemand die de contactpersoon is tussen school en de organisatie. Je hoeft niet naar elke vergadering over het dorpsfeest. Als alles over de projectweek rond is, is de rest voor jou minder van belang,’ besluit Cathelijne. De projectweek op school is inderdaad maar een klein onderdeel van het feest. Het gaat voornamelijk om het goede doel dat elk jaar door de organisatie wordt gekozen. Tijdens het dorpsfeest wordt de totale opbrengst bekendgemaakt. ‘Wil je er anders eerst even over nadenken?’

Op dat moment komt Tessa naar buiten, en ik probeer haar gezicht te peilen. Ik ben zo benieuwd hoe ze het vandaag heeft gehad. Dan besef ik dat Cathelijne een antwoord verwacht. ‘Dat is goed. Dat wil ik wel doen.’ Ik kijk weer in het gebruikte gezicht van mijn dochters leerkracht. ‘Laat je me dan weten wanneer jullie er op school mee beginnen?’

‘Zeker, heel fijn!’

Cathelijnes enthousiasme zorgt voor een glimlach op mijn gezicht. Als ik de school hiermee kan helpen, dan is het een kleine moeite. De projectweek is echt niet de vervelendste klus die ik kan bedenken. En dan heb ik mijn bijdrage voor dit jaar geleverd. Vorig jaar was het de moeder van een klasgenootje van Tessa die dit op zich nam. De moeder van Benthe, ik ken haar niet heel goed, heette ze niet Mirjam?

‘Super, ik geef het door. En ik mail je nog even over de planning!’ Cathelijne loopt terug naar haar plek bij de hoofdingang, ondertussen high fives uitdelend aan de kinderen.

‘Tessa!’ begroet ik mijn dochter, die inmiddels voor me staat. ‘Hoe was je eerste dag?’

Terwijl we naar huis fietsen, vertelt Tessa over de verschillende spelletjes die ze hebben gedaan en de verjaardagskalender die ze hebben gemaakt. Net als elk jaar. Ik geniet ervan om samen te fietsen. Naast het feit dat het goedkoper is, de reden waarom ik vrijwel alles op de fiets doe, vind ik het gezellig.

‘En meester Louis kwam ook nog in de klas. Hij kwam de juf ophalen, en toen was de conciërge in onze klas.’

‘O?’ reageer ik verbaasd. Ook al staat Louis Wiesman als schooldirecteur niet voor de klas, door de leerlingen wordt hij toch altijd ‘meester Louis’ genoemd. ‘Hoelang was de conciërge er dan?’

‘Weet ik niet. Het was tussen de kleine en grote pauze in, maar ik heb niet op de klok gekeken.’

‘Maakt ook niet uit.’ Dat ik het raar vind dat je op de eerste dag na de vakantie een leerkracht uit de klas haalt en de conciërge haar plek in laat nemen, zeg ik niet. ‘En hoe vonden de nieuwe kinderen het in jullie klas?’

Tessa haalt haar schouders op. ‘Weet ik niet.’

We fietsen onze straat in, en ik probeer me te herinneren hoeveel leerlingen erbij zijn gekomen. Het is alweer even geleden dat we de indeling gemaild hebben gekregen. ‘Er is maar één nieuw meisje, toch? En drie of vier jongens?’

‘Zou kunnen!’ Ze roept het naar me terwijl ze harder gaat fietsen.

‘Hé, wacht even joh!’ probeer ik nog, maar Tessa is de stoep al op gefietst en verdwijnt in het pad dat achter de rijtjeswoningen loopt en toegang geeft tot alle tuintjes, waaronder dat van ons.

Thuis zoek ik in mijn mail. Officieel mogen alleen de namen van de kinderen op de klassenlijst worden vermeld, maar een van de andere ouders heeft het initiatief genomen om de lijst – buiten school om – aan te vullen met adresgegevens en telefoonnummers van ouders.

Inderdaad, één nieuw meisje en drie nieuwe jongens in hun klas, makkelijk te herkennen omdat bij die namen nog geen telefoonnummers staan vermeld, zie ik als ik het bestand heb geopend. Vierentwintig kinderen in totaal dit schooljaar.

Met mijn vinger ga ik op het scherm de namen langs. Halverwege vind ik Benthe. Van Goethem, dat was het. En haar moeder heet Meriam. Had ik het bijna goed. Haar mobiele nummer sla ik op in mijn telefoon. Ik had het vast ook kunnen vinden in de groepsapp, maar voordat je daar hebt uitgezocht welk nummer bij welke ouder hoort... Vanavond zal ik Meriam een berichtje sturen over de projectweek van vorig jaar. Ze kan me vast vertellen wat de belangrijkste aandachtspunten zijn.

‘Wat doe je?’ Tessa staat achter me en kijkt naar de namenlijst. ‘Wie ga je bellen?’

‘Wat ben je nieuwsgierig!’ Ik prik haar voor de grap in haar zij.

‘Wie ga je bellen?’ vraagt ze opnieuw.

Ik bekijk haar gezicht, dat veel serieuzer staat dan nodig. 'Niemand. Ik ga niemand bellen. Waarom denk je dat?'

'Omdat je telefoonnummers opzoekt natuurlijk.'

'Maar waarover zou ik iemand moeten bellen?'

Tessa haalt haar schouders op.

'Ik ga niemand bellen. Ik wilde alleen het nummer van Bentes moeder opzoeken. Zij heeft vorig jaar geholpen met de projectweek op school, en juf Cathelijne vroeg vandaag of ik dat dit jaar wil doen.'

Tessa zwijgt. Ze kijkt me niet aan.

'Dus dat is alles. Ik dacht dat het misschien handig is om met haar te overleggen. Misschien zijn er dingen waar ik aan moet denken.' Ik sluit het bestand en klik mijn mail weg.

'De vader en moeder van Benthe gaan scheiden. Benthe weet het al een paar weken. Ze heeft het vandaag in de klas verteld, ze moest huilen.'

'Och. Dat is verdrietig...' Ik wacht af of Tessa verder praat.

'Maar ze heeft niet lang gehuild. Huilen is voor kleuters, zeggen ze.'

2

HEDEN - ZATERDAG 1 OKTOBER

MERIAM

‘Klootzak!’ roept Meriam, terwijl ze heel goed weet dat Patrick het niet meer hoort.

De klap van de dichtgeslagen voordeur gonst na in haar hoofd, en ze wrijft met haar hand over haar oogleden. Ze zucht diep en slikt dan een keer moeizaam. Natuurlijk, ze had het kunnen weten, met die man valt niet te praten.

Toen de rechter mediation aanraadde en vertelde dat hij de echtscheiding nog niet wilde uitspreken, reageerde ze in eerste instantie verontwaardigd. Alle afspraken waren zo goed als rond. Er stonden nog slechts een paar kleine details in het ouderschapsplan open. En toen kwam er een plaatsvervangend rechter omdat de vorige om een voor hen onbekende reden afwezig was, en die dacht het even helemaal anders te moeten doen. Patrick en zij zijn twee volwassen mensen en kunnen toch zeker zelf wel bepalen dat ze willen scheiden? Die rechter moet gewoon doen waarvoor hij wordt betaald en zijn hamer slaan om die scheiding rond te maken.

Thuis gooide ze de folders in de tijdschriftenbak om ze er even later toch weer uit te halen. Zoals het een goede reclametekst betaamt, zorgde hij voor twijfel. De vrouwelijke mediator op de

foto oogde vriendelijk, en natuurlijk wilde Meriam het beste voor Benthe en Cas, anders was ze er al jaren eerder mee gestopt. Doel van de gesprekken was voornamelijk een open communicatie, erop gericht om zonder verwijten constructief met elkaar te kunnen communiceren. Als het aan haar lag, kon dat prima zonder hulp, maar dat zou Patrick nooit lukken. Ze appte hem dat als dit het proces zou versnellen, ze met het voorstel wilde instemmen. Ik ga ervan uit dat dat ook voor jou geldt, had ze erachteraan getypt en vervolgens weer weggehaald. Stond in die folder niet nadrukkelijk dat beide partijen niet de meningen en gedachten van de ander moesten invullen? Na een kort whatsapp-gesprek, verspreid over zes dagen, hadden ze afgesproken dat Patrick zaterdag om halfnegen langs zou komen voor een handtekening onder het aanmeldingsformulier. De rest van het weekend had hij geen tijd. Natuurlijk. Meneer had belangrijker dingen te doen. Hoe kon het ook anders? Ze had het formulier moeten scannen en mailen. Desnoods had ze het met de post moeten sturen. Alles was beter geweest dan de confrontatie van vanochtend, waarbij ze zich had laten verleiden om opnieuw met hem in discussie te gaan.

Ze zet de stoel overeind die was omgevallen toen ze driftig opstond om Patrick te vertellen hoe ze dacht over zijn nieuwste verovering en loopt naar de woonkamer. Gedachteloos bukt ze om een pluisje van het witte, hoogpolige kledingstuk te rapen, dat ze tussen haar vingers rolt, terwijl ze naar buiten kijkt. De weerspiegeling van haar gezicht in het raam is gelukkig te vaag om te kunnen zien of de vermoeidheid ook daadwerkelijk aan haar valt af te lezen. Ze trekt de clip uit haar blonde haar en draait het zorgvuldig in een nieuwe knot voor ze het vaststeekt. Buiten vliegt een vogel voorbij, en ze kijkt het diertje na tot het in de grote eik in hun tuin verdwijnt. Het einde van de zomer is een feit, de eerste struiken laten hun bladeren al vallen. Cas zal van-

daag vast en zeker weer willen harken, zoals hij trouw elk weekend doet. De schat.

Shit, waarom heeft ze ook aan de kinderen verteld dat papa en mama nog een keer met iemand gaan praten om te overleggen of scheiden het beste idee is? Een laffe actie was het; ze kon het verdriet van de kinderen niet aanzien, en deze valse belofte gaf uitsstel. Natuurlijk hadden ze daardoor hoop gekregen en nu...

Had het haar zelf ook hoop gegeven?

Ze schrikt van de gedachte.

Terug in de keuken pakt ze thee en gaat aan de keukentafel zitten. Haar hoofd steunt op haar handen, en de stilte is bijna tastbaar. Normaal gesproken vindt ze het fijn om 's ochtends vroeg in alle rust het huis een moment voor zichzelf alleen te hebben, nu voelt het als een slechte voorbode van wat er komen gaat. Wat gaat ze dadelijk tegen de kinderen zeggen? Ze mag er niet nog een keer voor weglopen en moet vanaf nu eerlijk zijn. Ze snuift zacht. Het valt nog mee dat ze net niet naar beneden kwamen. Patrick moest gisteren zo nodig Benthe appen en vertellen dat hij langs zou komen vanochtend, terwijl hij ook wel weet dat de kinderen op zaterdag om halfnegen nog slapen of in bed televisiekijken. Ze kon niet anders dan tegen Benthe zeggen dat het echt niet nodig was om de wekker te zetten. Ze zou haar roepen als papa en mama klaar waren met de formulieren. Het laatste wat ze Patrick gunde, was dat de kinderen enthousiast naar beneden kwamen rennen, zodra ze hem zouden horen.

En nu is hij weg en hebben ze hem niet gezien. Wat in feite niet haar schuld is. Ze heeft haar belofte niet eens verbroken; het formulier is immers niet volledig ingevuld. Het zal hoe dan ook de teleurstelling niet minder groot maken.

Slechts één handtekening. Die van haar. Moet ze hem appen? Of zal ze het formulier alsnog scannen en naar hem mailen? Kort schudt ze haar hoofd. Echt niet. Ze gaat straks het e-mail-

adres opzoeken van hun contactpersoon bij de rechtbank en doorgeven dat de mediation niet doorgaat omdat Patrick er niet voor openstaat. Daarna moet de echtscheiding maar worden uitgesproken. Zij heeft het geprobeerd en kan er ook niets aan doen dat Patrick niet meewerkt. En jij? Werk jij wel mee? Het stemmetje in haar hoofd klinkt venijnig, maar ze drukt het resoluut weg. Ze heeft hem de afgelopen jaren vaak genoeg een nieuwe kans gegeven. Dit weekend verhuist hij naar zijn nieuwe woning hier in het dorp, maar hij logeert al een maand bij zijn nieuwe vriendin, zodat hij de tijd had zijn nieuwe optrekje op te knappen en in te richten. Te laten opknappen, beter gezegd. Een maand bij haar. Blijkbaar was dat zelfs te lang om nog bij zijn gezin te blijven. Naar een naam heeft ze niet gevraagd; na het horen van haar leeftijd wist ze genoeg. Gelukkig was hij wel zo tactisch om zelf op te merken dat hij met de kinderen beter iets buitenshuis kon ondernemen, zolang hij nog geen eigen onderkomen had.

‘Wat?’ Ze kijkt naar de teckel, die naast haar op de grond zit en met zijn staart de betonnen gietvloer schoonveegt. ‘Je hebt al brokken gehad.’ Het dier kwispelt onverstoorbaar verder. ‘En je bent op dieet.’ Ze houdt haar hoofd schuin en Pablo doet hetzelfde. Heel lang heeft ze volgehouden dat ze Pablo dit kunstje had geleerd, tot Patrick zei...

Shit.

Ze wil niet de hele tijd aan Patrick denken. Verwoed veegt ze een traan van haar wang, en ze pakt de krant die op tafel ligt. Het eerste deel bladert ze door zonder een artikel te lezen. Het tweede deel bevat het regionale nieuws. Ze blijft hangen bij de pagina met vacatures. Even bijt ze op haar lip. Ze zal nu wel moeten, maar het feit dat ze sinds de komst van Benthe niet meer aan de arbeidsmarkt heeft deelgenomen, zal haar hoogstwaarschijnlijk niet helpen.

Het geluid van een binnenkomend whatsappbericht leidt haar af. Zonder het te openen leest ze de eerste regel op het startscherm. Jij denkt ook alleen maar aan jezelf. Patrick zei... Haar schoonmoeder. Of moet ze zeggen ex-schoonmoeder? Ook dat nog. Haar wangen gloeien. Is zij nu al op de hoogte van hun ruzie? Wat bezielt Patrick om zijn moeder steeds te informeren? Ze twijfelt. Het zou haar niets moeten interesseren welk verhaal hij deze keer heeft opgehangen, en ze neemt zich stellig voor de rest van het appje voorlopig niet te lezen. Of helemaal niet.

Ze slaat de krant een pagina terug. Er wordt een medisch secretaresse gevraagd op de longpoli van het regionale ziekenhuis. Zou dat iets voor haar zijn? Ze heeft tot nu toe alleen als secretaresse in het bedrijfsleven gewerkt en nog nooit in de zorg. Zou dat onoverkomelijk zijn? Een werkweek van vierentwintig uur moet te doen zijn met de kinderen.

Dat verdomde appje. Hij zou het toch niet met nog meer mensen over de details van hun scheiding hebben? Aan de andere kant... dat maakt niets meer uit als haar schoonmoeder eenmaal is ingelicht. Die staat natuurlijk vooraan om iedereen die het horen wil te vertellen dat haar zoon beter af is zonder haar.

Ze kijkt nog een keer naar haar telefoon en trekt hem dan naar zich toe. Razendsnel toetst ze de pincode in. Jij denkt ook alleen maar aan jezelf. Patrick zei dat je voor je eigen rust kiest. Je bedoelt zeker dat je voor je eigen geld kiest. Misschien moet je eens voor je gezin kiezen in plaats van altijd voor jezelf. Nu heb je alles kapotgemaakt.

Met open mond staart ze naar het scherm tot het zwart wordt. Altijd voor jezelf kiezen? En hoezo haar eigen rust? Zij? Alsof Patrick niet de oorzaak is. Hij heeft zijn moeder zeker nog niet aan haar nieuwe schoondochter voorgesteld? Ze veegt de krant van tafel, en het kan haar niets schelen dat haar telefoon erbij op de grond valt. Pablo springt op door haar onverwachte uitval.

Boven hoort ze gestommel, en ze beweegt haar arm tot het scherm van haar smartwatch oplicht. Shit, ook dat nog! Ze moeten opschieten. Benthes paardrijles begint sinds dit schooljaar om tien uur, waardoor er van echt uitslapen geen sprake meer is. Ze hadden privéles overwogen om zelf het moment te kunnen bepalen, maar het sociale aspect van een groepsles had hen voor dit onmogelijke tijdstip laten kiezen. Met tegenzin komt ze over-eind. Ze roept in de gang naar boven dat Benthe zich moet aankleden en zet snel drie borden op tafel. De krant en haar telefoon grijpt ze van de vloer.

‘Hebben we wit brood? Het is toch weekend?’ klinkt het kort daarna.

Meriam kijkt naar haar dochter, die in de deuropening staat, hoopvol kijkend en met een glimlach die het onregelmatige gebit van een elfjarige toont. Haar blonde haar, dat Meriam gisteravond heeft ingevlochten omdat Benthe hoopte dat ze dan vanochtend krullen zou hebben, zit warrig door het slapen.

‘Dat hebben we toch altijd in het weekend?’

‘Jezus, Benthe, wat denk je te gaan doen in die jurk? Paardrijden?’

Benthes gezicht betreft. ‘Niet aan gedacht.’

‘O nee? Maar dat je wit brood wilt omdat het weekend is, daar heb je toevallig wel aan gedacht?’ De frustratie, waarvan ze best weet dat die voor Patrick is bedoeld, neemt toe. ‘Is er dan werkelijk niemand hier in huis die gewoon een keer kan nadenken? Omkleden.’ Het volume van haar stem stijgt. ‘En schiet in hemelsnaam op. Ik doe mijn uiterste best om jullie overal op tijd te laten zijn. Als jullie dan ook een keer willen meewerken, dan zou dat heel handig zijn.’

Benthe kijkt naar de vloer en zegt niets. Dan draait ze zich om en verdwijnt in de gang.

‘Shit.’ Meriam vloekt zacht. Dit was zo fout. Ze moet Benthe

dadelijk zeggen dat ze het niet zo bedoelde, dat ze eigenlijk... dat het niet om haar ging maar... Ze weet het zelf niet eens.

‘Had papa ook verkeerde kleren aan toen hij hier kwam vanmorgen?’ Cas is de keuken binnengekomen zonder dat ze het heeft gemerkt. ‘Schreeuwden jullie daarom zo? Moest papa zich ook snel omkleden van jou?’